

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

8.3 – KORSFÆSTET MED KRISTUS (1)

”Vi ved jo, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælde for synden.” Rom. 6,6.

(s.49) Få og korte bliver ordene denne gang. Men Gud give, at de kunne prentes i alle kristnes hjerter med uudslettelig skrift. Thi uden at vort gamle menneske bliver korsfæstet, kan vort kristenliv ikke i længden bestå. Men dette emne er ikke for hvem som helst. Er du uden for samfund med Gud, tynget under byrden af din synd, omgivet af mørke og bundet i trældommens bånd, da kan du roligt lægge dette til side. Det angår slet ikke dig. Det gavner dig intet – det er noget helt andet, du først og fremmest har brug for.

Underligt nok! For den usleste synder, som kun fortjener straf, ja død og fordømmelse – og ved det - for ham skal forkyndes et langt lifligere budskab.

Et budskab om idel nåde. Hvorfor? Jo, fordi det er den eneste måde, hvorpå der med ham kan ske en forandring til det bedre. *”Var det i kraft af lougerninger, I modtog Ånden eller ved i tro at høre?”* [Gal. 3,2]. Loven magter ikke at gøre nogen levende, men den, hvem meget forlades, elsker meget [Lukas 7,47; Gal. 3,21; Rom. 8,2-3]. *”Herrens glæde er jeres styrke.”* [Neh. 8,10]. Men du, som er glad – eller i hvert fald i Kristus har fundet din trøst – du, som ved af erfaring, både hvad det er at 'være under loven' og at 'være under nåden'

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

[Rom. 6,14; Gal. 5,18], du, som lever i et fortroligt venskabsforhold til din frelser og af hjertet er villig til at følge ham både på lifligheds og på bitterheds vej – hvis du vil ”holde fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans” [Åb. 3,11], da må du også lægge dig dette om kødets korsfæstelse på sinde. (s.50)

Efter Paulus i Rom. 5,20 har sagt, at *”hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig,”* siger han videre: *”Hvad skal vi da sige? Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive større? Nej, langt fra! Eller ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus, blev døbt til hans død?”* [Rom. 6.1-3].

Døbt til Kristi død! Det vil vi standse for først. Hvad vil det sige? Hvad særligt var der ved Kristi død? Herpå svarer Rom. 6,10: *”Den død, han døde, døde han én gang for alle bort fra synden, og det liv, han lever, lever han for Gud.”*

Vi er altså døbt til bestandig at dø bort fra synden og leve for Gud. Herom taler hele kapitlet med stærke og indtrængende ord. Vi vil endnu blot citere Rom. 6,6: *”Vi ved jo, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trække for synden.”*

Også i Gal. 2,19 tales der om at være *”korsfæstet med Kristus”*. Her er tankegangen den, at vi er lige så delagtige i Kristi død på Golgata, som havde vi selv lidt korsdøden der.

”Vi er nemlig overbevist om dette: Én er død i alles sted, altså er alle døde.” [2.Kor. 5,14]. Men i Rom. 6,6 står der: *”Vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham.”*

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

Vi blev begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.

Her er det altså vor vandring, vort levned, der tales om. Og videre hedder det: ”- for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælde for synden.” [Rom. 6,6].

Vort ”gamle menneske” er vort tidligere naturlige væsen – fra den gang, vi endnu levede efter kødet. Dette gamle menneske er naglet til korset, så længe vi lever i Kristus. ”Det syndige legeme”, som derved mister sin magt, svækkes og dødes, er selve vores fordærvede natur – det samme som ”kødet” med dets lidenskaber og begæringer. ^(s.51) Thi kødet betegner, som også Luther siger det i fortalen til Romerbrevet, ”Ikke blot, hvad der har med ukyskhed at gøre, men kød kalder Paulus – ligesom Jesus i Joh. 3,6 – alt, hvad der er født af kød, det hele menneske med legeme og sjæl, fornuft og alle sanser, fordi det hele igennem handler efter kødet.”

Alt, hvad der hører til kødet, er således ikke blot dømt til døden, men endnu mere: det er ved foreningen med Kristus virkelig korsfæstet. Hvis nu der er nogen, som mener sig at være et omvendt og troende menneske – og virkelig også i visse henseender er begyndt at leve på en anden måde end før: bruger Guds ord og tager del i kristelig virksomhed – men der samtidig er nogen af kødets gerninger, han uden skrupler forsvarer og øver: gerrighed, hovmod, had eller lignende, da bedrager han sig selv og lyver på sin sjæl, når han taler om sin tro og sin fred. ”Hvis vi siger, at vi har fællesskab med Gud, og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden.” [1.Joh. 1,6]. ”Den, som siger, at han er i lyset og dog hader sin broder, han er endnu i mørket.” [1.Joh. 2,9].

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

Det samme gælder, hvis en, som virkelig er blevet en sand og levende kristen, ikke bestandig holder kødet på korset. Slipper han lysterne løs og holder hånden over synd, som han ikke vil slippe, så vil han, som engang ”begyndte i ånd”, komme til at ”fuldende i kød” [Gal. 3,3].

Troen på Kristus og fred med Gud i en god samvittighed kan ikke bestå sammen med en eneste synd, der forsvares og hyldes. ”*Lever I efter kødet, skal I dø,*” siger Paulus, ”*men døder I ved Ånden legemets gerninger, skal I leve.*” Rom. 8,13.

At døde legemets gerninger er altså ikke noget, vi kan gøre eller undlade efter behag. Det må nødvendigvis til, såfremt vi vil beholde livet i Gud og ikke gå evigt fortabt. Vi må, så snart vi er kommet til Kristus, ufortøvet sige alt det gamle syndevæsen farvel, begynde at leve, ikke efter kødet, men efter Kristus, og aldrig vende om til at tjene synden igen. (s.52) En kristen bør derfor ikke mene, at når han er fri over for loven, så har han også frihed til at leve, som han lyster. Netop fordi han er en kristen, bør han frygte for synden og vogte sig for den for ikke at falde ud af sin frihed og havne i syndens og lovens trældom igen.

”*Lever I efter kødet, skal I dø.*” [Rom 8,13]. Paulus vil med disse ord sige: Det hjælper jer ikke, at I har hørt evangeliet og roser jer af Kristus, hvis I ikke ved den kraft, I igennem troen har modtaget, holder alt det nede, som ”*fører krig mod sjælen*” [1.Pet. 2,11] og er imod Guds vilje: gerrighed, ubarmhjertighed, utugt, had, vrede, misundelse, hovmod og verdslighed – eller modløshed, vantro og sorg. Vel bærer de troende – i lighed med andre – alt dette i sig. Men de står i kampstilling til det, og bliver de overrumplede og falder, så rejser de sig igen: klager deres nød for Gud og søger tilgivelse. På den måde bliver deres

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

vandring fremdeles en vandring efter ånden. Fristelser og syndigt begær skader i sig selv ikke dem, der forbliver i omvendelse og tro. Men de, som giver efter og går syndens slagne vej – eller viser trøsten i Kristus fra sig – deres skæbne er besejlet. *”Lever I efter kødet, skal I dø.”* [Rom 8,13].

Men Herren benytter sig også af andre midler – og da ganske særlig lidelse af forskellig art – når synden i os skal dødes. På den måde korsfæstes en kristen på ny og på ny. Han ”dør daglig” [1.Kor. 15,31] og bliver mere og mere træt af sig selv og af verden. Det er ganske ejendommeligt at lægge mærke til, hvordan det viser sig, rent praktisk, at vort gamle menneske er korsfæstet med Kristus.

Det er nemlig sådan med en kristen, at hvordan det end går ham, så skal, så længe Ånden bor og gør sin gerning i hans hjerte, hans gamle menneske dødes. Mens Peter trofast følger sin mester, dødes daglig den gamle jøde i ham. Han bliver mere og mere Kristus lig. (s.53) Når han optræder selvsikkert og derfor overgives til at sigtes af Satan, falder og fornægter sin frelser, da græder han bittert, græder som et barn, der får ris – og da dødes hans egenkærlighed og selvsikre væsen. Når han senere over for rådet står fast og frimodigt bekender Kristus som frelser, da bliver han pisket, da dør han for verden – også da er det kødet, der dødes. Når han i Antiokia – også denne gang af menneskefrygt - ”hykler”, irectesætter Paulus ham skarpt. Hvordan det end går den kære Peter – bestandig skal han tugtes og dødes.

Så længe en kristen i oprigtighed følger sin frelser, skal han dødes. Thi synden selv er hans største plage. Er jeg rig og fristes af min rigdom til at skabe mig et paradys på jorden, pleje mit kød og leve efter verdens vis, da tugtes jeg af Ånden så eftertrykkeligt, at min rigdom og mit vellevned gør mig ganske forskrækket,

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helligørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

og jeg af den grund snarest har det værre, end mens jeg var fattig. Men giver jeg efter for kødet og gør mig gode dage, da bliver det døden. Er jeg fattig og lider mangel, men holder mig til Herren, da dør jeg daglig for verden. Er jeg begavet og virksom, hvad åndeligt arbejde angår, har jeg rigere erfaring, dybere indsigt og større muligheder måske end mine brødre i Herren, og derfor er ude efter ære og anseelse – o, ve, det er gift for min sjæl. Ånden erkender det, og jeg viger tilbage, slagen af rædsel, som stod jeg for helvedes afgrund.

Er jeg samvittighedsfuld og årvågen, når det gælder bønner og kampen mod synden, villigt forsager både ære og synd og gør, hvad jeg kan, for at stå som et lysende eksempel heri – men jeg ved det selv og har en hemmelig glæde og tilfredsstillelse i den alvor, jeg lægger for dagen, o, ve, da er det selve helvede, der er ude efter mig. Jeg forfærdes! Men slår jeg da ind på den modsatte vej – eftersom det, (s.54) der var godt, gjorde mig opblæst – holder op med at våge og bede og gøre det gode, og giver kødet dets frihed, da springer jeg jo lige fra asken i ilden og føler for alvor min skyld og min dom. Bliver jeg da, når jeg således sættes i rette, oprørsk mod evangeliet, afviser al trøst og siger: Jeg er ingen kristen, jeg er en gudløs, jeg kan ikke tage imod nåde – da er det atter kødet, der raser gennem min vantro, og jeg får ingen ro, før jeg ydmygt går ind på at modtage det, der er synderes ret: nåde som nåde. Altså: hvordan det end går for en kristen – bestandig skal han tugtes og dødes. Det er dette, der kaldes at være korsfæstet med Kristus. Men skal jeg da tugtes og straffes, til hvad side jeg så vender mig hen? Siger du. Er der da ikke et eneste sted, hvor jeg kan finde hvile og ro? Jo – men også kun et eneste sted: i Herren. ”*Den, der roser sig, skal rose sig i Herren.*” [1.Kor. 1,31; 2.Kor. 10,17]. Den, som vil have glæde og fred, må have den i Herren – i hans retfærdighed, godhed og trofasthed. Al

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 3: Korsfæstet med Kristus (1)

anden glæde og al anden ros fordømmes både af Ånden og Ordet. Sådan er det at være korsfæstet. Forholder jeg mig rolig på korset, så lider og dør jeg. Men vrider jeg mig, så lider jeg blot desto mere. Det bedste, jeg kan gøre, er således at forholde mig fuldstændig rolig, bøje mig ind under Åndens tugt, rette blikket på Jesus og trage efter det, som er oventil. Dertil hjælpe Guds os i nåde!

Historik:

Indtastet: 5. januar 2007

Korrektur: 23. oktober 2021

RoseniusNet.dk